

Lieve gemeente, lieve mensen die met ons verbonden zijn,
In de afgelopen jaren werd mij zo af en toe wel gevraagd wat
vrijzinnigheid nu eigenlijk inhoudt.

Wat is dat nu vrijzinnig zijn en waarin verschilt het van niet-vrijzinnig zijn.
Ik vond dat altijd een lastige vraag omdat vrijzinnigheid niet iets heel
gedefinieerds is.

Er is geen definitie van.

Wel kunnen we zeggen wat het niet is: het is nl. niet – dogmatisch.

Geen dogmatiek, geen vaststaande waarheden.

Maar wat is het nu eigenlijk wel?

Tijdens het Convent van vrijzinnige voorgangers hebben we het er ook
wel eens over gehad.

Dan werd die vraag ook gesteld en het was dan opvallend dat bij al die
voorgangers er ook niemand was die zei: “dat zal ik je nu eens haarfijn
gaan uitleggen.”

Het antwoord dat misschien nog het meeste in de richting kwam, was dat
je in de vrijzinnigheid altijd vragen mocht blijven stellen.

Dus geen dogma's, maar vragen.

Echt glashelder zal het er niet door worden, denk ik en ik heb zelf ook
niet de illusie het antwoord te hebben wat vrijzinnigheid nu eigenlijk
inhoudt.

Maar ik heb er wel een idee bij.

En dat idee is dat vrijzinnigheid alles te maken heeft met ruimte.

Ruimte voor jezelf, voor alles wat je wel en niet gelooft, ruimte voor je
denken, ruimte voor je vragen.

Ruimte voor iedereen om te geloven op zijn en haar eigen manier.

Toen ik jullie, de leden van deze gemeente, leerde kennen viel me op
dat ieder zo haar en zijn eigen geschiedenis had met deze kerk.

Sommigen zijn van huis uit lid, hier geboren en getogen, als echte Oudshoorners.

Als kind hebben zij hier achter nog op de vrijzinnige school gezeten. Maar ook veel gemeenteleden kwamen van andere plekken en uit andere kerken.

Soms was dat niet eens zozeer vanwege overtuiging, maar ook heel vaak vanuit een eigen levensverhaal.

Dan was er juist geen ruimte in de kerk waar ze toe behoorden voor bijv. een kerkelijk huwelijk of voor de doop van een kind.

En hier in de Oudshoornse Kerk was daar dan wel die ruimte voor.

Het is iets om als gemeente trots op te zijn: trots op de ruimte die hier van oudsher altijd geboden is aan mensen die elders niet terecht konden.

En zo kregen we hier dan ook letterlijk een ruimte waarin heel veel manieren van geloven naast elkaar bestaan.

Orthodox naast heel vrij denkend en het mooie is dat dit hier allemaal kan en dat we elkaar die ruimte ook willen geven en daarbij zoeken naar verbinding.

Het is de ruimte die we allemaal nodig hebben om onszelf te zijn en deze kerk wil een plek zijn waar dit mag en waar dit kan en waar daarbij gezocht wordt naar verbinding.

Toen ik hier in 2013 door Piet Taselaar bevestigd werd als predikant van de Oudshoornse Kerk, was Janneke Verleng eveneens voorzitter van de kerkenraad en als voorzitter heeft ze toen ook een toespraak gehouden. In die toespraak heeft ze gevraagd aan de gemeente om mij ruimte te geven om als predikant mijn werk te doen.

Dat is dezelfde ruimte als die vrijzinnige ruimte waar we het over hebben: ruimte voor jezelf om te geloven, te leven en te werken volgens je eigen overtuiging.

Ik ben dankbaar dat ik die ruimte ook heb mogen krijgen, van jullie als gemeente om bij en voor jullie te werken.

En van de kerkenraad, die ik wil bedanken voor de steun die ze mij geboden hebben om jullie predikant te kunnen zijn.

Want zonder die steun was dat niet gelukt.

Vandaag is het Pinksteren, het feest van de Geest.

We vieren dat de Geest die Jezus had bezielde aan de mensen werd geschonken.

Om daar ook uit te leven, net als hij.

En leven vanuit de Geest is leven in vrijheid.

Want leven in vrijheid is niet dat we alles maar mogen en kunnen doen wat we willen.

De laatste tijd wordt dit wel gedacht door mensen die moeite hebben met de Corona maatregelen.

Dat zij hun vrijheid kwijt zijn en dat er geen vrijheid meer is.

Dat is niet wat vrijheid inhoudt.

Leven in vrijheid is dat er ruimte is voor onszelf en voor onze medemens.

Ruimte voor ieder mens om haar en zijn eigen leven te leiden, zonder dat daarbij een ander onder de voet wordt gelopen.

Het is daarom ook rekening houden met elkaar en solidariteit hoort daarbij.

Want de vrijheid van de één mag de vrijheid van de ander niet in gevaar brengen.

En de ruimte die de één opeist mag niet ten koste gaan van de ruimte van de ander.

Geest en vrijheid en ruimte staan daarom niet los van elkaar maar zij houden verband met elkaar.

Hier in de kerk zeggen we wel tegen elkaar dat God ons het leven heeft geschonken en de mens geschapen heeft naar zijn beeld en gelijkenis. Dit betekent dat alle mensen gelijk en gelijkwaardig zijn en dat alle mensen geschapen zijn om te leven in vrijheid.

Leven in vrijheid vanuit Gods geest.

We zijn vrij om te kiezen hoe we willen leven en hoe we dat doen met elkaar.

Wat ons vanuit de Bijbel wordt aangereikt zijn richtlijnen voor het leven. Hoe het kan op zo'n manier dat er aan ieder mens recht wordt gedaan. Richtlijnen die Jezus heeft voorgeleefd en die zich na Pinksteren verspreid hebben over de wereld.

Richtlijnen die gebaseerd zijn op gerechtigheid en rechtvaardigheid.

En op vriendelijkheid en compassie.

Op meeleven met elkaar.

Dat kan in onze persoonlijke relaties, maar dat kan ook breder, in alle aspecten van de maatschappij.

Ook in de economie, in de voorzieningen van de zorg, in het onderwijs, in de werkrelaties, in de bescherming van het milieu en ga maar door.

Altijd en overal kunnen we ons laten leiden door de Geest ofwel door datgene waar we in geloven.

Door ruimte en vrijheid voor ieder mens.

Elke dag kunnen we daarvoor kiezen.

Ik vond een gedicht van een onbekende dichter in een artikel van Dick Peters over Pinksteren.

Het gaat precies hierover: over de Geest die de adem is die ons draagt en die ons vraagt om mens te zijn en om te zoeken naar wat verbindt.

Het Pinksterfeest

dat is de Geest;
dat is het vuur dat niet vergaat,
dat is het woord dat leven laat.
Dat is de adem die ons draagt
dat is de liefde die ons vraagt
om mens te zijn in weer en wind
en om te zoeken, wat verbindt.

In de afgelopen jaren hebben we met elkaar daaraan mogen werken en
daarnaar mogen streven.

Naar verbinding met elkaar.

Ik wil jullie daarom als gemeente toewensen dat jullie met elkaar
verbonden blijven in de ruimte en de vrijheid van deze kerk.

Amen